

Speranța creștină

Cuvânt introductiv

Tema de față din seria adevărilor biblice fundamentale continuă primele teme, în care este vorba de Adunare după gândurile lui Dumnezeu. Partea a treia s-a ocupat cu curente evoluționiste din creștinătate. Tema de față tratează viitorul Bisericii adevărate – nu ca un studiu bazat pe metode științifice, care să răspundă la întrebarea, ce viitor are Biserica pe pământ, ci se ocupă cu ceea ce a spus Dumnezeu despre viitorul ei.

Tema este prezentată aici sub forma unei discuții. Această discuție a avut realmente loc (și anume în August 1974 în Milwaukee, Wisc., USA); am redat-o aproximativ liber, ca s-o fac accesibilă publicului. La urmă am dat discuției o altă direcție, așa că tema a putut fi puțin mai mult aprofundată. În realitate am ajuns la sfârșit să vorbim despre tot felul de învățături greșite, în care partenerul meu de discuție era încurcat.

Această cârticică nu are ca scop numai să prezinte învățătura biblică cu privire la viitorul Bisericii (Adunării), ci înainte de toate intenționează să înflăcăreze în inimile credincioșilor așteptarea vie a venirii Domnului Isus. Fie ca El să binecuvânteze în scopul acesta.

De Bilt, în vara anului 1975

* * *

El stătea acolo în holul mare al aceluia motel mare, undeva în Statele Unite ale Americii. Sub brațul mâinii stângi avea o Biblie mare. Avea o față simpatcă și arăta fericit. Nu era greu să recunoști în el un creștin. ... Trebuie să fie avut aproape treizeci de ani. Când m-a văzut venind, a venit spre mine și mi s-a adresat fără nici un fel de introducere:

„Credeți că noi trăim în ultimele zile ale omenirii?”

„Da, sunt convins de aceasta“, am răspuns după surprinderea mea de la început.

„Pe ce bază credeți dumneavoastră aceasta?”

„Păi, văd că aveți o Biblie, și de aceea presupun că sunteți un creștin. Atunci știți că Biblia numește semne caracteristice clare ale timpului din urmă, deci al zilelor scurt înainte de revenirea lui Hristos. Unul din semnele caracteristice cele mai importante este, așa cred eu, marea decădere din creștinătate, modernismul, decreștinizarea, dispariția fundamentelor credinței; toate acestea trebuie să conducă la marea decădere sub conducerea lui anticrist. Gândiți-vă mai ales la situația politică: unirea țărilor din vestul Europei și prin aceasta reînvierea vechiului imperiu roman sub forma unei uniuni între țări, așa cum Biblia a profețit. În continuare, ridicarea Rusiei (Gog și Magog din Ezechiel 38 și 39) ca o supraputere și în afară de aceasta reînvierea vechilor popoare din Orient, în mod deosebit înființarea statului Israel.“

La primele mele cuvinte a dat din cap confirmând, dar la urmă m-a privit uimit și dezamăgit și m-a întrerupt:

„Da, credeți că înființarea acestui stat Israel este împlinirea unei profeții?”

„Desigur, cred – însă să nu mă înțelegeți greșit. Profețiile vorbesc despre un Israel întors la Dumnezeu, restabilit în țara sa, deci despre un popor care și-a mărturisit păcatele înaintea lui Dumnezeu și a primit pe Mesia al său. Dar aceasta nu a avut încă loc! Dar prorociile arată de asemenea, că înainte de a avea loc aceasta, un număr de iudei neîntorși la Dumnezeu vor fi în Palestina, în necredință vor instaura acolo un stat și printr-un legământ cu statele din vest se va întări împotriva statelor vecine dușmane. Și tocmai aceasta vedem că se întâmplă în zilele

noastre în Palestina. Dacă doriți pot să vă dovedesc pe baza Bibliei dumneavoastră, unde se pot citi toate acestea.“

Un viitor pentru Israel?

„Nu, nu este nevoie. Eu cred că profețiile nu se referă la Israel, ci la Biserică. Israel este terminat pentru totdeauna. El a încălcat Legea și în cele din urmă a omorât pe Mesia. De aceea Dumnezeu a pus deoparte pe Israel și a dat Bisericii Sale o nouă înfățișare. Ea constă acum din credincioși dintre păgâni și câțiva iudei, care au primit Evanghelia. Vedeți, vă citez aceasta din scrisorile lui Pavel. În Galateni 3, Efeseni 2 și Coloseni 3 vedeți clar că în acest timp Dumnezeu nu mai face nici o deosebire între credincioșii dintre iudei și dintre greci. Deoarece acum în Biserică nu mai este vorba despre iudei și despre greci, este imposibil ca alături de Biserică să mai fie un stat biblic Israel cu un popor Israel întors la Dumnezeu.“

„Da, în privința aceasta trebuie să vă dau dreptate. Nu ne putem gândi că în același timp pe pământ se poate afla o Biserică alcătuită din iudeii de odinioară întorși la Dumnezeu și dintre cei care odinioară au fost păgâni și o națiune Israel întoarsă la Dumnezeu. Eu nu am spus aceasta. Dar ce părere aveți de faptul că Israel a încălcat Legea și a lepădat pe Mesia al lui? Ce se întâmplă cu făgăduințele pe care Dumnezeu le-a dat părinților săi de demult? Nu sunt ele absolute și necondiționate? Nu spune Pavel, că israeliții, în ceea ce privește alegerea, sunt iubiți din pricina părinților lor? »Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută« (Romani 11,28-29). Dumnezeu nu poate să anuleze făgăduințele necondiționate făcute părinților. Și nu spune profetul Mica, că în ultimele zile Dumnezeu va primi o rămășiță și o va stabili în țara sa, și anume din cauza jurământului făcut părinților? (Mica 7,14-20).“

„Și eu cred că făgăduințele date părinților au fost necondiționate. Mai târziu în locul lor a venit legământul de pe muntele Sinai, și acesta a fost condiționat. Dacă Israel va rupe acest legământ, Dumnezeu îi va judeca și îi va lepăda și îi va împrăștia printre toate popoarele.“

„În privința aceasta treceți cu vederea două lucruri. În primul rând Legea nu a venit în locul făgăduinței, ci a fost adăugată la ea, fără să anuleze făgăduința necondiționată. Aceasta stă scris în capitolul (Galateni 3) pe care dumneavoastră însăși l-ați citat (versetele 15-22). Legământul de pe Sinai a fost într-adevăr legat de condiții, și pedeapsa nu a fost exclusă, după ce Israel secole la rând a călcat în picioare Legea. În al doilea rând treceți cu vederea că Dumnezeu a făgăduit chiar de la început, că dacă El a trebuit să judece poporul Său ca întreg din cauza păcatelor lor, în cele din urmă El va dovedi har față de o rămășiță mică. El va împlini față de ea făgăduințele, pe care El le-a făcut părinților lor, și o va reînființa în țara ei. Citiți de exemplu Levitic 26,31-45 și Deuteronom de la capitolul 29,24 până la capitolul 30,10. Tot așa spun și prorocii: vezi de exemplu Isaia 10,11-27 și Mica capitolul 4,6 până la Mica capitolul 5,7.“

„Da, dar cum ajungeți să spuneți așa? Nu știți că profețiile se referă la evenimente care au avut loc demult? Isaia 10 se referă la eliberarea din mâna asirianului în zilele împăratului Ezechia, și Mica 4 se referă la reîntoarcerea unei rămășițe iudaice din captivitatea babiloniană.“

„Desigur, nu neg că evenimentele pe care dumneavoastră tocmai le-ați amintit sunt o împlinire parțială a acestor profeții. Dar cu siguranță nu v-a scăpat din atenție, că aceste profeții vorbesc despre nenumărate detalii, care niciodată nu s-au împlinit? Ca să numim numai pe cele mai importante: atât Isaia cât și Mica leagă profețiile lor cu privire la întoarcerea la Dumnezeu și salvarea unei rămășițe cu guvernarea personală a lui Mesia în țara Israel peste această rămășiță reînființată. Aici nu este vorba numai despre întoarcerea spirituală la Dumnezeu a acestui popor, ci și de reîntoarcerea lui în țara părinților lui, în care Mesia este Conducătorul statului lor. Vezi Isaia 11 și Mica 5! Presupuneți că Isaia 11 s-a împlinit deja? Citim acolo despre un popor Israel, care locuiește în pace în Palestina sub domnia Fiului lui Isai, citim despre schimbări mari chiar și în lumea vegetală și animală, despre faptul că Israel va fi punctul central al lumii, despre reunificarea celor două seminții (Iuda) cu cele zece seminții (Efraim) și despre faptul că statele vecine dușmane vor fi judecate. S-a împlinit aceasta vreodată? De altfel, aceasta nu numai că nu

s-a împlinit niciodată după captivitatea babiloniană, dar chiar și prorocii de după această captivitate vorbesc despre o împărăție viitoare a păcii cu un popor Israel întors la Dumnezeu într-un stat reînființat, al cărei conducător va fi Mesia. Vezi de exemplu Zaharia 2,8 și 14.“

Teoria spiritualizării

Simpaticul meu partener de discuții a început evident să ezite, dar cu toate acestea nu a s-a dat imediat bătut și a reproșat: „Nu trebuie noi să aplicăm aceste profeții la Biserică? Într-adevăr Israel nu este pierdut în totalitatea lui și nu este pentru totdeauna lepădat; dar nu se arată harul lui Dumnezeu în aceea, că și astăzi iudeii pot primi Evanghelia și prin aceasta devin o parte a Bisericii și acolo găsesc împlinirea făgăduințelor date lui Avraam?“

„Îmi pare rău, dragă frate, dar aceasta nu este o soluție“, am spus eu râzând. „Desigur Biserica are a face cu făgăduința dată lui Avraam, căci ea este o dovadă a faptului că pe baza acestei făgăduințe Dumnezeu a pregătit o binecuvântare pentru neamuri (Galateni 3,8). Dar aceasta este valabil pentru națiuni. Dumnezeu are absolut o binecuvântare *prin* Avraam și pentru națiuni; dar ce are iudeul din aceasta? El poate ști, că Dumnezeu are o binecuvântare *pentru* Avraam însuși și pentru urmașii lui trupești. Aceste profeții nu vorbesc despre o binecuvântare pentru iudeu în Biserică, ci despre o reînființare națională și spirituală a lui Israel ca popor. Dumneavoastră treceți pe lângă aceasta, când afirmați că aceste făgăduințe sunt într-adevăr valabile pentru ‚Israel‘, însă pentru un Israel ‚spiritual‘, și anume Biserica creștină ...“

„Exact!“, a strigat el bucuros.

„... Însă atunci trebuie să-mi explicați, pe baza cărui text din Scriptură vă asumați dreptul să spiritualizați în felul acesta profețiile și în felul acesta să le răpiți înțelesul lor textual. Și trebuie să-mi explicați, dacă atunci și blestemele, vestite lui Israel, se referă și la Biserică. Și mai explicați-mi, dacă în acest caz mai spiritualizați consecvent profețiile. Dacă de exemplu în Mica 5 se vorbește despre un stat Israel reînființat sub domnia lui Mesia, atunci potrivit părerii dumneavoastră trebuie să înțeleg aceasta în sens spiritual; deci, nu trebuie eu atunci să înțeleg așa începând cu versetul 1? S-a născut Mesia dintr-un Betleem spiritual și dintr-un Iuda spiritual? Cum este atunci cu Isaia 9? Presupun că dumneavoastră înțelegeți textual versetul 6 (un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat); dar nu trebuie atunci să interpretați textual și versetul următor și deci să credeți că Hristos va domni în Ierusalim pe tronul lui David – înțeles literalmente? Dacă vreți să spiritualizați, atunci trebuie s-o faceți corect. Dacă Israel este Biserica, atunci trebuie și să puteți spune, cine reprezintă atunci pe Iuda și Efraim, Asiria, Egipt și Ierusalim, și toate celelalte personaje principale din profeții!“

S-a făcut o liniște adâncă. Însă după aceea prietenul meu a continuat:

»Și totuși nu poate exista în același timp pe pământ o Biserică creștină și un Israel întors la Dumnezeu într-un stat Israel reînființat. Aceasta ați recunoscut-o dumneavoastră însăși mai înainte.“

„Desigur, nu. Dar nici nu este necesar aceasta. Când Dumnezeu va relua în curând legătura cu Israel, atunci nu va mai exista nicio Biserică creștină pe pământ. Când va intra numărul deplin al neamurilor, atunci tot Israel va fi mântuit (Romani 11,25-26). Înainte ca Dumnezeu să aducă la mântuire pe adevăratul, alesul popor Israel, Biserica va fi luată în cer!“

„Ce!? Imposibil! Doar nu vreți să-mi povestiți, că și dumneavoastră sunteți adeptul ‚Secret Rapture‘¹? Aceasta este cea mai ne bună învățătură, pe care am auzit-o vreodată.“

„Aceasta este un lucru grav. Însă pot să înțeleg bine, că dumneavoastră gândiți în felul acesta. Dacă aveți o părere total greșită despre Biserică și despre viitorul lui Israel, atunci aveți ochelari colorați, prin care dumneavoastră nu mai puteți deosebi bine o serie de adevăruri biblice. Dacă totuși păstrați înaintea ochilor cele două puncte, pe care tocmai le-am discutat, și anume, că

¹ Aceasta este expresia englezească uzuală pentru ‚răpirea pe neobservate‘ a Adunării (Bisericii).

potrivit Bibliei există cu certitudine un viitor pentru Israel, dar acest viitor nu va începe atâta timp cât Biserica creștină este pe pământ, nu vă ajută atunci aceasta să înțelegeți ceva mai mult?”

„Nu, absolut nu, căci potrivit Bibliei Biserica rămâne pe pământ până la judecata de apoi. Atunci va reveni Hristos și va despărți oile de capre; oile sunt cei credincioși, deci Biserica este încă pe pământ la revenirea lui Hristos.”

„Dar aceasta nu este așa de logic, după cât pare. ‚Oile’ sunt într-adevăr credincioșii, dar prin aceasta nu s-a dovedit că ei aparțin Bisericii.”

„Cum? Vreți să spuneți, că pot să fie credincioși, care nu aparțin Bisericii?”

O Biserică încă de la Adam?

„Da, desigur. Presupunând că noi înțelegem ce vrea să spună Biblia prin noțiunea ‚Biserică’. Ați crescut într-adevăr având părerea că Biserica există începând cu Adam și va continua să existe pe pământ până la judecata de apoi.”

„Desigur. Nu este aceasta părerea generală între creștini?”

„Nu, din fericire nu. Mulți creștini, și de asemenea și eu, cred pe baza Bibliei, că ceea ce Biblia numește Biserică există abia începând cu ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2) și va fi pe pământ până la răpirea ei în cer, și aceasta va avea loc cu puțin timp înainte de apariția lui Hristos. După răpirea Bisericii vor fi iarăși credincioși atât între popoare cât și în Israel, dar aceștia nu vor aparține Bisericii, tot așa cum nici credincioșii din Vechiul Testament nu aparțin Bisericii.”

„Atunci acești credincioși nu sunt născuți din nou și nu vor fi ei salvați prin sângele lui Hristos?”

„Desigur, vor fi; fără naștere din nou nimeni nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu și nu poate intra în această Împărăție (Ioan 3,3.5), și fără sângele lui Hristos nu există iertare (Evrei 9,22). Naștere din nou și iertare de păcate posedă toți credincioșii din toate timpurile, dar acestea nu sunt pur și simplu semnele caracteristice, care caracterizează pe cineva ca mădular al Bisericii lui Dumnezeu. Semnul caracteristic al celor care aparțin Bisericii este, că ei posedă Duhul Sfânt locuind în ei, și acesta a fost revărsat abia în ziua Cincizecimii. Atunci credincioșii au fost botezați și pentru a alcătui un trup, au fost constituiți într-un tot organic. Hristos a venit să strângă la un loc pe copiii lui Dumnezeu împreună (Ioan 11,52). Pe baza lucrării Lui de la cruce s-a putut constitui Biserica în ziua Cincizecimii; atunci, prin revărsarea Duhului Sfânt, credincioșii singulari au fost uniți într-un întreg, au constituit un organism, un ‚trup’, și astfel, începând din momentul acela, ei constituie Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu.”

„Nu înțeleg aceasta. Nu au fost și credincioșii Vechiului Testament mântuiți pe baza lucrării lui Hristos?”

„Desigur că da, dar aici nu este vorba de mântuire. Pe baza sângelui ispășitor al lui Hristos au primit toți credincioșii din toate timpurile o mântuire veșnică. Dar Hristos a făcut pe cruce mai mult decât era necesar pentru mântuirea noastră! Pe baza a ceea ce El a făcut mai mult, Dumnezeu poate da Adunării mai mult decât era necesar pentru mântuirea de păcate. Domnul Isus a glorificat așa de mult pe Dumnezeu, că Dumnezeu L-a așezat peste toate lucrurile și L-a glorificat la dreapta Sa (Ioan 13,31-32; 17,1-5,22) - și ceea ce este acum deosebit de măreț, este faptul că Dumnezeu ne-a adus în Hristos, pe noi mădularele Adunării Sale, în aceeași poziție, pe care o are Hristos; așa de mult suntem noi uniți cu Hristos. (Ioan 17,22; Efeseni 1,18-23; 2,4-7; Coloseni 3,1-3)”

„Credincioșii Vechiului Testament nu au primit și ei aceste binecuvântări? Sunt ei acum în cer?”

„Da, fără îndoială ei sunt acum în Paradis. Dar aceasta nu este poziția lor definitivă. Și aceasta nu este nici ceea ce ei scrutat cu privirea. Dumnezeu le-a făgăduit binecuvântările pământului, pe care ei le vor savura sub domnia lui Mesia - și de aceea speranța lor era îndreptată spre înviere și

în cele din urmă spre pământul cel nou². Tot așa de sigur cum binecuvântările, pe care Moise le-a prezentat poporului, erau pământești (vezi Deuteronom 28,1-14), la fel de sigur profeții au prezentat în perspectivă poporului aceleași binecuvântări pământești, când va veni Mesia (vezi de exemplu Isaia 11 și 35; Ieremia 31; Ioel 3; Țefania 3; Zaharia 8). Dar tot așa de sigur este și faptul că binecuvântările specifice Adunării nu sunt niciodată pământești; speranța creștinilor nu este nici locuirea pe acest pământ și nici pe pământul cel nou. Noi am fost deja acum așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2,6); aceasta este poziția care ne caracterizează, legată cu un Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu. (În Vechiul Testament nu era un Om glorificat în cer!) Și în toată veșnicia cerul, Casa Tatălui, va fi locul care ne caracterizează. Hristos S-a dus să ne pregătească un loc în Casa Tatălui și, potrivit cu făgăduința Lui, El va reveni să ne ia la Sine, pentru ca și noi să fim acolo unde este El (Ioan 14,1-3). Noi vom fi răpiți, să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și în felul acesta vom fi pentru totdeauna la El (1 Tesaloniceni 4,17).“

Când va fi răpită Biserica?

„Desigur, locurile minunate din Biblie îmi sunt cunoscute. Însă atât Ioan 14 cât și 1 Tesaloniceni 4 vorbesc despre revenirea lui Hristos: deci în momentul acela Biserica va fi luată în cer, și nu mai devreme, așa cum tocmai ați afirmat.“

„Un moment. Vrem să reținem bine succesiunea. Am încercat tocmai să spun, că 1) există un viitor spiritual și politic pentru poporul Israel, dar și că 2) această reinstaurare a lui Israel nu poate avea loc atâta timp cât Biserica este pe pământ. Chiar și numai aceasta arată deja, că Biserica trebuie să fie luată de pe pământ cu un anumit timp înainte de revenirea lui Hristos. De fapt nu este nici o îndoială, că Ioan 14 și 1 Tesaloniceni 4 vorbesc despre un eveniment premergător apariției lui Hristos.“

„Aceasta mă surprinde foarte mult. Aceasta trebuie să mi-o dovedești. Aceasta mi se pare să fie o teorie inventată, pe care dumneavoastră v-ați imaginat-o, ca să susțineți afirmațiile făcute mai înainte.“

„O, nu, dimpotrivă! Aceasta rezultă foarte clar, dacă citiți exact cele două locuri și le comparați temeinic cu alte locuri din Scriptură. În primul rând va deveni imediat clar, că răpirea Adunării nu poate fi același lucru cu apariția lui Hristos, deoarece prima era o taină (1 Corinteni 15,51), pe care Pavel a putut s-o facă cunoscut pe baza unui cuvânt deosebit al Domnului (1 Tesaloniceni 4,15), în timp ce ce-a de-a doua era un lucru general cunoscut deja din Vechiul Testament (compară cu 1 Tesaloniceni 5,1). La revenirea lui Hristos, El va veni pe pământ; picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14,4), și El Se va așeza pe tronul tatălui Său David. Dimpotrivă, la evenimentul descris în Ioan 14 și în 1 Tesaloniceni 4, Domnul nu vine nicidecum pe pământ. El vine într-adevăr din cer, însă la jumătatea drumului va întâmpina Mireasa Sa (Adunarea). Ioan 14,3 spune că El va reveni (din cer) și ne va lua la Sine (de pe pământ), și în 1 Tesaloniceni 4,16-17 spune, că Domnul va coborî din cer și că credincioșii vor fi răpiți toți împreună și vor întâmpina pe Domnul în văzduh. La revenirea lui Hristos toți ochii Îl vor vedea (Apocalipsa 1,7), dar la răpirea credincioșilor trâmbița va răsună numai pentru credincioși, ca să-i strângă (ca și trâmbița care cheamă la luptă) pentru a porni (1 Tesaloniceni 4,16; 1 Corinteni 15,52). Domnul Isus vine mai întâi pentru Adunare ca ‚Luceafărul de dimineată’ (Apocalipsa 22,16; compară cu Apocalipsa 5,5; 2 Petru 1,19), care apare cu un anumit timp înainte de ivirea zorilor și este văzut numai de aceia care veghează (compară cu Romani 13,11-13; 1 Tesaloniceni 5,4-8); după aceea Domnul vine ca ‚Soare al neprihănirii’, aceasta înseamnă, pentru judecata celor păcătoși și pentru salvarea rămășiței lui Israel (Maleahi 4,1-3). Însă diferența cea mai

² Înaintașii aspirau cei drept după o patrie cerească (Evrei 11,10,16), dar ei a) nu au fost sub Legea dată pe muntele Sinai și b) nu au primit ceea ce li s-a făgăduit, ci au fost străini pe pământ și au privit mai departe decât făgăduințele, care le-au fost date, la ceva mai bun, aceasta este partea cerească, nu pe baza unei revelații, ci prin credință (Evrei 11,13-16); și c) în privința aceasta sunt modele ale credincioșilor noutestamentali (Romani 4,11-12, 20-25; Galateni 4,28).

esențială între cele două evenimente este următoarea: la răpirea Adunării Domnul vine *pentru* ai Săi, la revenirea Sa El apare *împreună* cu ai Săi. El vine mai întâi, ca la jumătatea drumului să ia Adunarea la Sine, după aceea El va apărea *împreună* cu Adunarea pe pământ.“

„Deduceți aceasta din Biblie?“

„Desigur, de unde de altundeva! Un singur loc ar fi suficient ca dovadă, dar deoarece este un punct așa de important, vă voi cita șase locuri. Zaharia 14,5: »Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, și toți sfinții *împreună* cu El.« Coloseni 3,4: »Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi *împreună* cu El în slavă.« 1 Tesaloniceni 3,13: »... la venirea Domnului nostru Isus Hristos *împreună* cu toți sfinții Săi.« 1 Tesaloniceni 4,14: »Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi *împreună* cu Isus pe cei ce au adormit în El.« Iuda 14: »Iată, că a venit Domnul *cu* zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor.« Apocalipsa 19,11-14: »Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el se cheamă ‚Cel credincios’ și ‚Cel adevărat’, și El judecă și se luptă cu dreptate. ... Oștile din cer *Îl urmau* călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat« compară și cu Apocalipsa 17,14).“

„Nu este vorba aici de îngeri? Căci citim de mai multe ori, că Hristos va reveni cu sfinții Săi îngeri?“

„Desigur, și îngerii vor fi cu El. În Matei 24,30-31; 25,31 și 2 Tesaloniceni 1,7 citim categoric aceasta. Dar ei nu vor fi singurii. Cuvântul ‚sfânt’ nu se folosește niciodată pentru îngeri (citim desigur despre ‚sfinții îngeri’), ci întotdeauna se folosește numai pentru credincioși. De fapt în Coloseni 3,4 și 1 Tesaloniceni 4,14 este clar vorba de credincioși. Și de asemenea în Apocalipsa 19,14 nu poate fi vorba decât numai de credincioși; comparați versetele 7 și 8, în care credincioșii sunt numiți soția Mielului, îmbrăcată în in subțire, strălucitor și curat, căci »inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților«³. Nu, dacă ești sincer, nu poți ajunge la altă concluzie, decât că, atunci când va reveni Hristos, credincioșii vor apare *împreună* cu El din cer.“

„Nu putem să rezolvăm problema în așa fel, că Hristos la revenirea Sa va lua mai întâi Adunarea de pe pământ la Sine și imediat după aceea va apare *împreună* cu ea din cer?“

„Nu, aceasta este o construcție forțată, care este imposibil să aibă loc. În nici un loc din Biblie revenirea lui Hristos nu este descrisă în felul acesta. Aceasta ar fi și foarte ciudat, căci ce sens ar avea ca Domnul Isus să vină din cer, să ia Adunarea la Sine, să intre cu ea în cer, ca apoi să revină *imediat* cu ea din cer? Însă punctul cel mai important în aceasta este: Biblia arată categoric, că între răpirea Adunării și revenirea lui Hristos vor avea loc evenimente deosebit de importante, atât în cer cât și pe pământ!“

Necazul cel mare

„Aha, am ajuns din nou la punctul nostru de plecare. Dumneavoastră ați afirmat, că o rămășiță din Israel se va întoarce la Dumnezeu, după ce Biserica va fi luată de pe pământ. Presupun că dumneavoastră aparțineți creștinilor care cred că Biserica va fi răpită înaintea Necazului cel mare.“

„Corect, căci ‚Necazul cel mare’, despre care vorbiți dumneavoastră, nu este nicidecum rânduit pentru Adunare, ci tocmai pentru rămășița lui Israel, și drept urmare sub providența lui Dumnezeu vor veni judecați asupra iudeilor neîntorși la Dumnezeu, da, asupra tuturor popoarelor.“

„Vedeți, tocmai acesta este punctul cu care eu am avut deseori greutăți și din care cauză am respins învățătura referitoare la răpirea Bisericii. Sper ca dumneavoastră, pe baza Scripturii, să-mi dovediți, că Biserica nu va trece prin Necazul cel mare. Nu am auzit nici măcar un singur text, care să susțină această idee.“

³ În Apocalipsa 15,6 se spune și despre îngeri că sunt îmbrăcați în in curat, dar aici este **linon**, nu **byssinos** (in subțire) ca în Apocalipsa 19,8,14.

„Atunci vreau să vă numesc imediat unul. Îl citesc din Biblia dumneavoastră. Aici în Apocalipsa 3,10, Domnul Isus spune Adunării din Filadelfia: »Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.« Acesta este un singur loc, dar el este pe deplin suficient, ca să arate, că Adunarea nu va trece prin Necazul cel mare; ea va fi cruțată.“

„M-am gândit că veți cita Apocalipsa 3,10, dar acest verset nu dovedește nimic. Locul acesta vrea să spună, că atunci când credincioșii sunt încercați, atunci Domnul îi va păzi.“

„Nicidecum nu poate fi vorba de aceasta! Dumneavoastră nu citiți exact. În primul rând aici nu se spune că Domnul va păzi pe ai Săi atunci când *sunt în* încercări, ci *înainte* de a veni încercările. Aceasta este cu totul altceva. Prima înseamnă, că El va păzi desigur pe ai Săi, când ajung în încercări; cea de-a doua înseamnă că Domnul va purta de grijă, ca ei să nu ajungă nicidecum în încercări. Însă în al doilea rând, aici nu spune că El îi va păzi de încercări în general, ci *de ceasul încercării*. Nu este un ceas oarecare, ci este acel ceas deosebit de încercare, despre care Hristos a prorocit, că va veni peste tot pământul. Despre acest ceas spune Domnul, că ai Săi vor fi păziți, ca nicidecum să nu ajungă în acest ceas. Și cum va face Domnul aceasta? După aceea urmează: »Eu vin curând« - aceasta este explicația! Ceasul încercării include toată perioada de timp din Apocalipsa 5-19; poți să fi păzit de aceasta numai dacă mai înainte ai fost luat de pe pământ.“

„Cu toate acestea nu poate fi adevărat. Am vorbit despre Necazul cel mare, și despre acesta se vorbește foarte clar în Apocalipsa 7, că credincioșii, care acolo potrivit cu versetul 13 sunt îmbrăcați în haine albe lungi, vin din Necazul cel mare; și ei și-au spălat hainele lor lungi și le-au albit în sângele Mielului! ... dar, un moment, eu cred, că acum vă înțeleg; veți spune cu siguranță, că acești credincioși din Apocalipsa 7 nu aparțin Bisericii, ci se vor găsi pe pământ după răpirea Bisericii?“

„Exact! Deci, nu poate fi nici o contradicție între Apocalipsa 3,10 și Apocalipsa 7,14?“

„Aceasta nu, dar va trebui să dovedești mai clar, că în capitolul 7 nu este vorba de Biserică.“

„Voi încerca s-o fac. Pentru aceasta ne vom îndrepta puțin spre începutul cărții Apocalipsa, unde găsim cheia pentru înțelegerea acestei cărți. Citim în capitolul 1,19, că Hristos dă lui Ioan misiunea să scrie cartea, și anume în trei părți: »Scrie dar lucrurile (a) pe care le-ai văzut, (b) care sunt și (c) cele care au să fie după ele.« Primul, »pe care le-ai văzut«, este desigur viziunea, pe care Ioan a avut-o în capitolul 1. Al doilea, »care sunt«, este starea creștinătății, care ne este descrisă în capitolele 2 și 3 în scrisorile deschise adresate celor șapte adunări. Și partea a treia: »cele care au să fie după ele«, începe clar în capitolul 4, căci acolo citim în versetul 1: »După aceste lucruri, m-am uitat, ... Glasul ... mi-a zis: „Suie-te aici, și îți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri.“« Comparați deci partea a doua cu partea a treia. În partea a doua Adunarea este desigur încă pe pământ. Apocalipsa este o carte profetică (capitolul 1,3) și de aceea și capitolele 2 și 3 sunt profetice; ele constituie clar o descriere profetică a istoriei creștinătății, văzută ca o mărturie responsabilă și care a eșuat în mărturia ei pe pământ. În această mărturie este ascunsă adevărata Adunare. Partea a treia însă (restul cărții începând cu capitolul 4) vorbește despre ceea ce trebuie să aibă loc după *acestea, după* perioada creștină, deci *după* răpirea adevăratei Adunări - și aceasta devine imediat clar, căci *după capitolul 4 Adunarea este văzută glorificată în cer!*

„Dacă vreți să dovedești aceasta, trebuie să arătați că 1) începând cu capitolul 4 Adunarea este glorificată în cer și că 2) credincioșii, care sunt în acest timp pe pământ, nu aparțin Adunării.“

Biserica în cer

„Dumneavoastră loviți cuiul pe cap! Pentru mine nu există nici o îndoială, că 1) credincioșii înviați și glorificați ai Adunării se regăsesc în cei ,24 de bătrâni’, care începând cu capitolul 4 se regăsesc în cer, și că 2) după capitolul 4 nu se mai întâlnesc niciodată credincioși pe pământ, care poartă semnele caracteristice Adunării; dimpotrivă, facem cunoștință cu tot felul de grupe de

credincioși: cei 144.000 de pecetluiți din cele douăsprezece seminții ale lui Israel și o mare mulțime de popor, pe care nimeni nu o poate număra, dintre toate popoarele (capitolul 7). Citim de asemenea și despre aceia care se închină în Templu, și aceasta nu are loc într-un Templu spiritual, ci în orașul în care »Domnul lor a fost răstignit«. Ierusalim va fi deci atunci iarăși centrul serviciului divin. Toate acestea nu se pot aduce la unison cu poziția și serviciul divin al Adunării.“

„Cea de-a doua o înțeleg, dar cu prima nu sunt de acord. Eu cred că cei 24 de bătrâni reprezintă pe credincioșii care au adormit, care se găsesc deja în cer (în timp ce trupurile lor mai sunt încă în mormânt), în timp ce credincioșii în viață constituie Adunarea aflată încă pe pământ.“

„Această părere este ușor de contrazis. Nu există nici o îndoială că aici este vorba de sfinți glorificați, căci ei sunt îmbrăcați în haine albe și au cununi de aur pe capetele lor. Ei stau în opoziție clară cu ceilalți credincioși, care ce-i drept au adormit, dar nu au fost încă înviați, și anume »sufletele de sub altar« din Apocalipsa 6,9. În afară de aceasta numărul 24 (2 x 12) arată foarte clar o unitate, așa că nu poate să creeze spațiu gândului că bătrânii ar putea să fie exclusiv o parte a Adunării, în timp ce cealaltă parte ar fi încă pe pământ. „Bătrânii” nu pot să fie îngeri, căci ei se diferențiază cu grijă de ei (capitolul 5,11; 7,11); în afară de aceasta „bătrânii” au caracterele descrise în capitolul 1,6 ale împăraților (tronuri și cununi⁴) și ale preoților (haine albe, rugăciuni de mijlocire; capitolul 5,8).

Nu, aici noi vedem Adunarea glorificată împreună cu Hristos în cer. Și în capitolele următoare o vedem în cer, în timp ce ceilalți credincioși se află pe pământ (capitolul 7,11.13.14; 11,16-18; 14,3; 19,4).“

„Tia, ... trebuie să spun, că în felul acesta unele probleme legate de interpretarea Apocalipsei apar într-o lumină mai luminoasă - presupunând că expunerea dumneavoastră este corectă. Eu trebuie să mă mai gândesc serios la aceasta, să văd dacă pot să accept interpretarea dumneavoastră.“

„Aceasta este necondiționat corect. Dumneavoastră nu trebuie să mă credeți pe baza cuvintelor mele, ci trebuie să cercetați Scripturile, să vedeți dacă lucrurile sunt așa, așa cum au făcut zilnic și cei din Bereea. Eu cred însă că dumneavoastră veți descoperi că față de părerea dumneavoastră de până acum sunt îndoieli mult mai mari și mai numeroase. Se poate liniștit spune că această părere este așa de nenaturală, că nu se poate susține – sper că eu voi putea s-o prezint clar.“

„S-ar putea să fie așa ... Dar spuneți-mi, dacă Adunarea este cu adevărat răpită înaintea Necazului cel mare și după aceea au loc tot felul de evenimente pe pământ (printre altele și întoarcerea la Dumnezeu a unei rămășițe din Israel) și dacă apoi Hristos vine împreună cu Adunarea din cer, atunci pentru această învățătură importantă trebuie să fie mai multe dovezi în Scriptură?“

„Așa este, și în mod deosebit în scrisorile lui Pavel adresate tesalonicenilor. Citim deja în 1 Tesaloniceni 1,10 ca un principiu general: »... și să așteptați din ceruri pe Fiul Său ... pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare.« Vedem aici deja, cât de greșit este gândul, că noi ar trebui să avem parte chiar și numai de cea mai neînsemnată parte a judecăților lui Dumnezeu. Această »mânie viitoare« va fi perioada de timp a judecăților lui Dumnezeu (vezi Matei 3,7; Romani 2,5; Apocalipsa 6,16-17). Noi însă avem viață veșnică și nu venim la judecată, ci am trecut din moarte la viață (Ioan 5,24). Vor veni într-adevăr judecăți grele asupra pământului acesta, însă noi așteptăm venirea Domnului Isus, care ne va salva de orice vărsare a mâniei lui Dumnezeu, care va avea loc în viitor. Observați: versetul nostru nu spune, că El ne va salva *din* mânia viitoare, ci El ne salvează *de* mânia viitoare, aceasta înseamnă că noi nu va trebui să avem parte de această mânie. Când Dumnezeu își va revărsa mânia, în mod deosebit asupra lui Israel, peste care mânia

⁴ De fapt acestea nu sunt cununi de domnie, așa cum sunt cununile (diademele) lui Hristos (Apocalipsa 19,12); ci cuvântul pentru „cununi“ din Apocalipsa 4,4 este **stefanos**, aceasta este o cunună de biruitor, răsplata pentru concurs (vezi 1 Corinteni 9,25; 2 Timotei 4,8; Iacov 1,12; 1 Petru 5,4; Apocalipsa 2,10; 3,11).

a venit pe deplin deja acum (1 Tesaloniceni 2,16), atunci Adunarea va fi în cer în liniște și siguranță.“

„... și după aceea va reveni din cer împreună cu El, nu-i așa? Aceasta ați citat-o deja din 1 Tesaloniceni 3,13.“

„Da, așa este; și așa cum v-a fost greu să înțelegeți aceasta, tot așa le-a fost greu și tesalonicenilor. Două lucruri nu au înțeles ei: a) cum putea să vină Hristos împreună cu credincioșii din cer și b) ce se va face cu preaiubiții lor, care au adormit, atunci când va veni Hristos. La aceste două întrebări răspunde Pavel în capitolul 4 versetele 13-18. Rezumând se poate spune astfel: răspunsul la prima întrebare este: a) înainte ca Hristos să vină din cer împreună cu sfinții, El vine mai înainte, ca să ia pe sfinți la El; b) când Hristos va reveni împreună cu Adunarea, cei adormiți nu vor fi în afara ei, dimpotrivă: cu toată certitudinea Dumnezeu va aduce împreună cu El și pe cei adormiți prin Isus. Și cum va fi aceasta posibil? Prin aceea că Domnul Isus, când va veni, ca să ia Adunarea la Sine, va răpi nu numai pe credincioșii care vor fi în viață pe pământ. Mai întâi vor învia credincioșii adormiți, și apoi într-o clipă întreaga Adunare va fi completă pe pământ: cei adormiți, care au înviat, și restul credincioșilor în viață vor fi uniți. Și apoi împreună vom pleca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și în felul acesta vom fi pentru totdeauna la Domnul.“

„Ceva îmi este încă neclar în această privință. Credincioșii adormiți, care vor învia, vor primi trupuri glorioase, presupun. Ce se va petrece însă cu credincioșii aflați în viață? Ei nu pot să intre în cer cu trupurile lor muritoare?“

Învierea și transformarea

»Nu, desigur, nu: Pavel spune în 1 Corinteni 15,50 că, carnea și sângele nu pot să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, și nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Și imediat, în continuare la aceasta, el explică cum cu toate acestea, credincioșii vii pot totuși să intre în cer la venirea Domnului: »Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați« (versetele 51 și 52). Această »cea din urmă trâmbiță« este desigur aceeași trâmbiță ca și »trâmbița lui Dumnezeu« din 1 Tesaloniceni 4,16; în continuare găsim aici o relatare, pe care am găsit-o și în 1 Tesaloniceni 4, și anume, că mai întâi morții (aceștia sunt »morții în Hristos«, vezi 1 Corinteni 15,23; 1 Tesaloniceni 4,16) vor învia nesupuși putrezirii. Însă apoi 1 Corinteni 15 ne învață ceva nou, și anume, că și cu credincioșii aflați în viață se va petrece ceva: ei vor fi *transformați*; și versetul 53 explică ce înseamnă aceasta: »Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.« Deci trupurile noastre muritoare vor fi îmbrăcate cu nemurirea. Tot așa găsim și în 2 Corinteni 5,2-4: »... plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc. Căci în cortul acesta gemem apăsăți; nu că dorim să fim dezbrăcați (adică să adormim, să depunem trupul în mormânt) de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați (adică, la răpirea Adunării) cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață.« Și cât de minunat este acest trup nou, transformat, citim în Filipeni 3,20-21 unde Pavel spune: »Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului Său de slavă, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.« Trupurile noastre noi vor fi tot așa de minunate ca și Trupul glorificat al Domnului Isus: Noi vom fi ca El (1 Ioan 3,2).“

„Aceasta este o temă minunată! Dar probabil că veți reveni la întrebarea, care îmi face mai multe greutăți, și anume, dacă Adunarea va fi răpită înainte de a veni necazul cel mare.“

„Aceasta este la momentul potrivit, căci la parcurgerea epistolelor am ajuns la 1 Tesaloniceni 5, și acolo Pavel reia firul expunerii de dovezi și acolo tratează și întrebarea dumneavoastră. Capitolul 4, versetele 15-18 este de fapt un fel de fragment intercalat în această expunere de dovezi. În restul acestei scrisori este vorba de revenirea lui Hristos împreună cu credincioșii

(capitolul 3,13; 4,14); apostolul tratează aceasta mai detaliat în capitolul 5. Tot așa ca și Domnul Isus în Faptele Apostolilor 1,7, spune și Pavel aici, că nu există nimic de relatat cu privire la »timpul și ceasul« revenirii lui Hristos împreună cu ai Săi, deoarece despre aceasta știau suficient din Vechiul Testament (în timp ce despre răpirea Adunării aveau nevoie de o deosebită învățătură: capitolul 4,15!, căci aceasta era o taină; 1 Corinteni 15,51). Contextul cu Faptele Apostolilor 1 este foarte interesant, căci venirea Domnului Isus împreună cu sfinții Săi este și momentul în care El va instaura iarăși împărăția în Israel (Faptele Apostolilor 1,6). Aceasta numai marginal. Ceea ce este esențial în 1 Tesaloniceni 5, este caracteristica arătării lui Hristos, că această zi a Domnului vine ca un hoț. Însă niciodată nu se spune Adunării, că ea are de așteptat această zi de judecată a Domnului, ca fiind o zi, care vine deodată, ca un hoț. Dimpotrivă, aici se vorbește despre »ei«, aceștia sunt oamenii lumii: »Când vor zice: „Pace și liniște!“ atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașteri peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului« (capitolul 5, versetele 2-5).

„Un moment, aceasta nu poate să însemne, că credincioșii vor avea totuși parte pe pământ de revărsarea acestor judecăți, însă pentru ei această revărsare nu va veni deodată, pe neașteptate?“

Ziua Domnului

„Nu, acesta nu poate fi înțelesul, căci noi citim despre credincioși care după răpirea Adunării vor avea parte de necazul cel mare, că și pentru ei ziua Domnului (deci, judecățile cele mai îngrozitoare, și anume acelea care însoțesc venirea Domnului) va veni de asemenea ca un hoț, deci total pe neașteptate. Nu numai pentru iudeii necredincioși (2 Petru 3,10) și pentru creștinii cu numele, care vor rămâne pe pământ la răpirea Adunării (Apocalipsa 3,3), ci și pentru iudeii care s-au întors la Dumnezeu (Matei 24,43; Luca 12,39) și păgânii, care vor veni la credință în acest timp (Apocalipsa 16,15), Domnul va veni așa cum vine un hoț noaptea. Această expresie nu arată venirea Lui nedorită, ci venirea Lui neașteptată. Dar dacă Domnul vine ca un hoț și pentru credincioșii care vor avea parte de necazul cel mare, și despre noi se spune în 1 Tesaloniceni 5,4 că această zi nu ne va surprinde ca un hoț, atunci înțelesul poate să fie numai acela, că Adunarea *nu va mai fi* pe pământ în momentul acela. Aceasta este confirmat prin două completări imediate: în primul rând noi suntem fii ai zilei (versetul 5 și 8), și de aceea noi nu suntem în noaptea pierzării, care duce spre ziua Domnului, care este așa de îngrozitoare pentru lume. În al doilea rând apostolul spune categoric: »Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să câpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.« Noi așteptăm pe Domnul Isus ca Mântuitor (= Salvator; Filipeni 3,20), ca pe Acela care ne salvează de mânia care va veni, pentru ca noi, atunci când mânia lui Dumnezeu se va revărsa pe pământ, să trăim în toată liniștea împreună cu El în cer.“

„Tia, nu găsesc această secțiune destul de explicativă, și expunerea dumneavoastră de idei, care se bazează pe ea, nu este foarte convingătoare.“

„Eu cred că această secțiune este explicativă, recunosc însă că dumneavoastră sunteți într-o societate bună, căci nici tesalonicenii nu au înțeles prea bine expunerea de dovezi a lui Pavel. Se recunoaște aceasta din a doua scrisoare, unde Pavel se ocupă mai îndeaproape cu această temă.“

„Am auzit odată, că Pavel s-a înșelat în prima lui scrisoare și că în a doua lui scrisoare s-a corectat. Ce părere aveți despre aceasta?“

„Consider acest gând deosebit de reprobabil. Cu toate că teologi ortodocși l-au exprimat, el lezează nemijlocit inspirația prin Duhul Sfânt. Acest gând a fost inventat, ca să mențină o învățătură născocită și evident greșită. Ce apostolul Pavel învață în 2 Tesaloniceni nu este nimic altceva decât ce a scris în 1 Tesaloniceni, stă în deplină armonie cu aceasta.“

„Dar nu este așa, că în prima sa scrisoare a scris »noi, cei vii, care vom fi rămas până la venirea Sa«, și că din aceasta credincioșii au dedus o concluzie greșită, că revenirea urma să aibă loc foarte curând? Aceasta a trebuit el s-o corecteze în a doua lui scrisoare, explicând că ziua Domnului nu a venit încă (2 Tesaloniceni 2,2)?“

„Nu, această ordine de idei se bazează pe o regretabilă eroare de traducere din acest verset în diverse traduceri. Ceea ce Pavel în a doua lui scrisoare lua în nume de rău tesalonicenilor nu era faptul că ei gândeau că ziua Domnului va veni în curând (căci aceasta era pe deplin corect!), ci că ziua Domnului *ar fi și venit* chiar! Ziua Domnului era și este iminentă; despre revenirea, care este în legătură cu aceasta, Domnul spune de exemplu de patru ori în Apocalipsa: »Eu vin *curând!*« (Apocalipsa 3,11; 22,7.12.20). Nu există nici un eveniment care să stea în calea răpirii Adunării, și de aceea Domnul Isus poate spune pe drept, că El va veni în curând, tot așa cum și Pavel pe drept putea să considere, că Domnul putea să vină chiar în timpul când el încă trăia pe pământ, ca să ia Adunarea la Sine. Și după aceea (așa cum am văzut deja) va veni ziua Domnului, ca să pedepsească pe necredincioși; dar Adunarea nu va mai fi atunci pe pământ. De aceea a fost total greșit din partea tesalonicenilor să presupună că această zi venise deja. Că acest ‚a venit’ (sau ‚a fi prezent’) este traducerea corectă devine clar din folosirea verbului *enistemi* („a fi de față”) în Scriptură. Această expresie nu înseamnă nicidecum ‚a fi iminent’, așa cum se deduce foarte clar de exemplu din Romani 8,38 și 1 Corinteni 3,22, unde participiul se traduce cu ‚de acum’ (sau: ‚astăzi’), în opoziție cu ‚cele viitoare’, care este un cu totul alt cuvânt. Și în Evrei 9,9; Galateni 1,4 și 1 Corinteni 7,26 înseamnă ‚acum’.“

„Da, dar care este atunci înțelesul celeilalte traduceri (care se folosește realmente și în traducerile mai noi ale Bibliei)?“

Această zi nu a venit încă

„El este de cea mai mare importanță, căci prin această greșeală de traducere se schimbă sensul întregii a doua scrisori. Toată expunerea de dovezi a apostolului din capitolul 1 și 2 servește tocmai pentru a arăta imposibilitatea ca credincioșii să trăiască vreodată ziua Domnului. Studiați numai capitolul 1. Citim acolo, că din pricina credinței lor tesalonicenii se aflau în necazuri și prigoane mari. Și aceasta era dovada cea mai bună că ziua Domnului nu venise încă, căci atunci rolurile vor fi cu totul schimbate. *Acum* era prigoana credincioșilor iar necredincioșilor le mergea bine, dar *în această zi* va fi necaz pentru cei necredincioși și liniște pentru credincioși (versetele 4-10). »Ziua aceea« (versetul 10) va fi caracterizată prin răzbunare asupra asupritorilor, în timp ce aceia, care acum sunt asupriți, vor savura liniștea. Ziua Domnului, revelarea Domnului Isus din cer (versetul 7), era deci imposibil să fi venit, atâta timp cât credincioșii sunt asupriți. Greșeala tesalonicenilor era, că ei treceau printr-un timp de prigoane și de aceea gândeau că aceasta ar fi ziua Domnului, căci ziua Domnului va fi de asemenea o zi de necaz. Ei au uitat însă, că acest necaz nu va veni peste credincioși (ca să le încerce credința), ci peste cei *necredincioși* (ca să le aducă răsplata). De fapt Pavel a spus aceasta foarte clar în prima lui scrisoare: ziua Domnului va aduce pierzare și mânie peste păcătoși (capitolul 5,3.9). Nu Pavel a greșit, ci tesalonicenii s-au rătăcit.“

„Deci ziua Domnului este ziua revenirii lui Hristos, dacă am înțeles bine; de unde rezultă din a doua scrisoare, că Adunarea nu va avea parte de timpul judecăților („necazul cel mare”), care preced această zi?“

„Aceasta se vede din capitolul 2. Apostolul vrea să lege credincioșilor pe suflet, că ei ar fi trebuit să se gândească că Adunarea va fi răpită înainte de a începe dezlănțuirea judecăților. De aceea el spune în capitolul 2 versetul 1, că el vrea să-i roage ceva cu privire la venirea Domnului Isus și cu privire la strângerea noastră la El – *la aceasta* ar fi trebuit ei să se gândească. În prima sa scrisoare el le-a scris că Domnul va veni și atunci credincioșii vor fi adunați la El (capitolul 4,17; compară și cu Ioan 14,3), adică cei în viață și cei înviați vor fi adunați și vor pleca în întâmpinarea Domnului. Apostolul apelează acum la cunoștințele lor cu privire la această răpire

a Adunării și la credința lor cu privire la această răpire, căci aceasta este cheia pentru restul capitolului.“

„Este același eveniment ca și »arătarea venirii Sale« din versetul 8?“

„Nu, aceasta este foarte important. În versetul 8 este vorba de faptul că El se arată lumii, ca să judece pe cei vii și pe cei morți, și aici în mod deosebit pe »fiul pierzării« și pe aceia care »nu au primit dragostea pentru adevăr«. Această zi de judecată este, așa cum am văzut, »ziua Domnului« (compară cu versetul 2). Vrem să mai privim încă o dată exact la succesiunea evenimentelor. Versetele 3 și 4 arată clar că această zi a Domnului este imposibil să înceapă, dacă mai înainte nu au avut loc alte două evenimente, și anume a) »decăderea« și b) arătarea »omului păcatului«, a »fiului pierzării«, care se împotrivesc, a »nelegiuitului« (versetul 8); acestea sunt nume diferite ale lui antihrist. Acesta va fi conducătorul mării »decăderi«, căci el este cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul (1 Ioan 2,22) și nu mărturisește că Isus a venit în carne (2 Ioan 7). El se va înălța peste tot ce înseamnă Dumnezeu, sau este subiectul glorificării, și el însuși se va așeza în Templu și se va lăsa adorat ca Dumnezeu (versetul 4). Înainte să vină ziua Domnului trebuie deci mai întâi să vină decăderea (în creștinătatea falsă) și antihrist; dar și aceste două evenimente pot veni abia după ce mai înainte a avut loc un alt eveniment. Există *ceva* care »reține« arătarea »nelegiuitului« (versetul 6), și *acela* care reține (versetul 7). Atâta timp cât acești »reținători« sunt prezenți, »nelegiuitul« nu se poate încă arăta. Taina fărădelegii lucrează deja de mult în ascuns (versetul 7), așa cum scrie și Ioan, că deja în zilele lui au ieșit mulți antihriști (1 Ioan 2,18); dar nelegiuitul, antihrist, se va arăta abia atunci când »cel ce îl oprește acum va fi luat din drumul lui« (versetele 6-8).“

Acela, care oprește

„Ce este acea taină care oprește?“

„Da, exact aceasta este acum problema. Cel puțin este o problemă pentru mulți teologi, care din cele anterioare nu au înțeles, că Adunarea va fi răpită înainte ca Dumnezeu să trimită judecățile Sale pe pământ. Chiar în 2 Tesaloniceni 2,1 apostolul a spus: fraților, nu vă lăsați duși în rătăcire, gândiți-vă la strângerea noastră la Domnul Isus în cer. Cum puteți să vă gândiți, că ziua Domnului ar fi venit? Ea vine abia atunci când se va arăta nelegiuitul. Și aceasta poate să aibă loc abia după ce »cel care îl oprește acum« va fi luat din cale. Pavel nu vorbește aici nicidecum despre o taină. Aici este vorba de un lucru sau de o persoană, absolut cunoscută tesalonicenilor și pe care o cunoașteți și dumneavoastră. Deci, ce lucru și ce persoană se află acum încă pe pământ, care oprește arătarea deplină a răului, dar care în curând va fi luată de pe pământ, după care va putea să aibă loc decăderea totală în rândul creștinătății cu numele rămase pe pământ și arătarea Hristosului fals? Sau mai mult: ce element divin se mai află acum pe pământ, care într-o oarecare privință constituie un dig împotriva răului, până când va fi luat?

„Eu cred că știu la ce vă gândiți. Nu poate fi nimic altceva decât Adunarea. Însă mie nu-mi este încă clară diferența dintre acest lucru și această persoană.“

„Deci, prin ce este Adunarea pe pământ o sare efecace și o lumină strălucitoare? Au mădularele Adunării anumite puteri în ele însele? Nu – aruncați-vă o privire asupra versetului 13: sfințirea lor are loc prin Duhul; și în prima scrisoare citim: bucuria lor este de la Duhul Sfânt (capitolul 1,6); Dumnezeu este Cel care le-a dat Duhul Său Sfânt (capitolul 4,8). Trupul fiecărui credincios în parte, dar și al Adunării ca întreg, este numit templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6,19; 3,16). Duhul Sfânt a venit pe pământ în ziua Cincizecimii și Și-a făcut locuința în Adunare; și în afară de aceasta Domnul Isus Însuși ne-a învățat, că acest Duh al adevărului va fi cu noi până în veșnicie (Ioan 14,16-17). Deci când Adunarea va fi răpită, și Duhul Sfânt se va reîntoarce în cer. Desigur, Duhul Sfânt va acționa și după aceea în continuare pe pământ, mai ales, când oamenii se vor întoarce la Dumnezeu; dar locuința de la Dumnezeu, a Duhului Sfânt, va fi în veșnicie Adunarea aflată în cer. Eu cred că ceea ce oprește decăderea și arătarea lui antihrist este Adunarea și cine oprește este Duhul Sfânt. Aceasta se poate recunoaște clar din 1 Ioan 4,1-4,

unde apostolul pune Duhul lui Dumnezeu în opoziție cu antihrist și apoi spune în versetul 4: »pentru că Cel ce este în voi (acesta este Duhul lui Dumnezeu), este mai mare decât cel ce este în lume (acesta este duhul lui Antihrist)«. Când Adunarea (împreună cu Duhul Sfânt) va fi răpită, atunci răul se va desfășura pe deplin. Creștinătatea cu numele rămasă pe pământ va ajunge la decăderea deplină, va tăgădui fundamentele credinței creștine și va accepta închinarea universală la idoli a lui antihrist. Totodată însă Dumnezeu va aduce asupra pământului (așa cum am învățat din Apocalipsa) »ceasul încercării«, un timp de judecăți, pentru ca mulți, care până atunci nu au auzit adevărul (căci ceilalți vor fi împietriți, 2 Tesaloniceni 2,9-12), să se poată atunci întoarce la Dumnezeu. Atât dintre cei din Israel cât și dintre națiuni, o rămășiță, se vor întoarce la Dumnezeu și vor trece prin necazuri îngrozitoare din partea necredincioșilor (a lui antihrist și aliaților lui). Însă atunci va veni Domnul Isus împreună cu Adunarea din cer, ca să judece pe păcătoși și să salveze pe credincioși. Credincioșii vor intra atunci în Împărăția păcii, și Domnul Isus va governa împreună cu sfinții glorificați asupra creației ...“

* * *

Între noi a intervenit o tăcere în hala gălăgioasă a motelului. Noul meu prieten privea gânditor pe lângă mine. În cele din urmă a spus încet: „Mi-ați oferit material bogat de meditare, frate. Nu înțeleg de ce în biserica din care fac parte până acum niciodată nu am auzit lucrurile despre care mi-ați vorbit. Cum este posibil ca așa de mulți creștini să nu cunoască acest viitor măreț și că și eu așa de neștiutor am fost!“

Viață în așteptare

M-am agățat de această remarcă, ca să spun ceea ce-mi stătea de câțiva timp pe inimă, și am răspuns: „Însă nu este vorba numai despre *cunoașterea* viitorului și *a ști* care este speranța Adunării. Desigur este o pagubă foarte mare, dacă credincioșii nu știu aceste lucruri, dar este cel puțin tot așa de grav, dacă ei le știu, dar nu trăiesc corespunzător lor. Domnul Isus nu ne-a făcut cunoscut venirea Lui apropiată, pentru ca să ne satisfacă curiozitatea, ci pentru ca noi să-L dorim. El vrea ca coapsele noastre să fie încinse și lămpile noastre să fie aprinse și ca noi să fim asemenea oamenilor care așteaptă pe stăpânul lor, când va veni de la (sau cu privire la) nuntă, pentru ca atunci când El va bate la ușă, să îi deschidă imediat. »Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui!« (Luca 12, 35-37) Puțin mai târziu în Luca 12, Domnul atenționează cu privire la urmările îngrozitoare, dacă robii Săi vor spune: »Stăpânul meu zăbovește să vină« (versetul 45). Și tocmai aici aveți motivul pentru faptul, pe care dumneavoastră tocmai l-ați constatat, că adevărul cu privire la venirea apropiată a lui Hristos nu este bine înțeles în multe biserici și cu atât mai puțin este trăit ca o realitate vie.“

„Ce vreți să spuneți prin aceasta? O înțelegere bună a revenirii este dependentă de cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, indiferent dacă așteptarea acestei veniri este foarte mare sau nu?“

„Înțelegerea *cu privire la* viitor nu se poate despărți de perspectiva viitorului, ci sunt dependente una de alta. În măsura în care așteptarea revenirii lui Hristos a adormit, în aceeași măsură a scăzut și înțelegerea corectă cu privire la revenirea Sa. În secolul patru după Hristos a fost o ușurare așa de mare că prigonirile creștine romane au încetat și au început timpuri de pace și bunăstare, că toată atenția s-a îndreptat spre binecuvântările (atât materiale cât și spirituale), care se savurau în viață, și spre ‚o moarte sfântă‘, dar nu s-au îndreptat spre revenirea Domnului. Singurul gând în privința aceasta era numai o învățătură ‚ortodoxă‘ (chiar dacă era brutal desfigurată): la sfârșitul timpurilor, la judecata din urmă, Hristos va reveni, se credea aceasta, desigur – dar această zi era foarte departe. Învățătura a continuat să existe; dar să pui viața creștină în lumina deplinei conștiințe, că Domnul poate veni astăzi – aceasta este cu totul altceva. Desigur, și în privința aceasta poți să fi lipsit de înțelepciune; și aceasta o putem constata în istoria bisericii. Pe parcursul secolelor, în diverse grupe și secte așteptarea a devenit un

coșmar: nu s-a mai lucrat și nu s-a mai dormit, se strângeau în clădiri sau în locuri ascunse în natură, ca să ureze bun venit lui Hristos și să aștepte judecata care se apropia. Tocmai în scrisorile adresate tesalonicenilor Pavel atenționează cu privire la o astfel de așteptare exaltată. Credincioșii trebuie să continue să lucreze în liniște, și să câștige pâinea pentru ei și ai lor (1 Tesaloniceni 4,10-12; 5,14a; 2 Tesaloniceni 3,6-12). Viața de credință creștină trebuie să mențină un echilibru sănătos între două elemente, așa cum se exprimă Pavel în 1 Tesaloniceni 1,9-10: a) să slujească Dumnezeului viu și adevărat și b) să aștepte pe Fiul Său din cer.“

„Ați spus că acești credincioși priveau spre ‚o moarte sfântă’. Nu este aceasta de fapt o așteptare a Domnului și o intrare în cer?“

„O, nu, aceasta este cu totul altceva! În primul rând așteptarea pentru a muri nu este o așteptare pentru venirea Domnului; noi nu citim niciunde în Scriptură, că atunci când moare un credincios, Domnul vine să ia sufletul lui. Noi citim într-adevăr, că au venit îngerii, ca să ia pe Lazăr și să-l ducă în sânul lui Avraam (Luca 16,22). Când însă Adunarea va fi răpită, Domnul Însuși va veni cu un strigăt poruncitor, cu vocea unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4,15-17). Aceasta El nu o lasă pe seama nimănui. El Însuși vine, ca să ia mireasa Sa la Sine și s-o ducă în Casa Tatălui, unde sunt multe locuințe (Ioan 14,1-3). Acesta este de fapt al doilea punct: abia după ce Domnul va veni, credincioșii (cei ce vor fi în viață, și cei adormiți, care vor fi înviați) vor intra în Casa Tatălui, pentru ca acolo să fie pentru totdeauna la Domnul. Acum credincioșii care au murit se află în Paradis (Luca 23,43). Acesta este un loc minunat, căci credincioșii sunt acolo la Hristos, și aceasta este cu mult mai bine (Filipeni 1,23), și discuțiile, pe care ei le poartă acolo, sunt așa de minunate și de sublime, că ele nu pot fi rostite de oamenii care sunt încă în carne (2 Corinteni 12,4). Dar acest loc nu este Casa Tatălui; noi vom fi acolo, în acest loc nespun de minunat și de sublim, în care Tatăl și Fiul au locuit din veșnicie. A treia diferență este aceasta: credincioșii care au murit nu sunt încă desăvârșiți. Aceasta nu înseamnă, că ei mai au păcatul în ei (nicidecum!), dar ei sunt incompleți: sufletul lor este într-adevăr în Paradis, dar trupul lor este în mormântul nimicirii. Și credincioșii care au murit așteaptă în Paradis după venirea Domnului! Căci atunci vor fi și ei înviați și vor primi trupuri glificate și astfel, suflet și trup unite, ca om ‚complet’, vor intra în Casa Tatălui.“

„Dar Pavel și Petru, de exemplu, au așteptat cu toate acestea foarte mult să moară. Ei au știut că nu vor avea parte de venirea Domnului în viața lor, ci că vor muri înainte să vină acest timp?“

Îmbrăcat peste sau dezbrăcat

„Așa este; însă Domnul Însuși i-a făcut cunoscut lui Petru, că »dezbrăcarea de cortul« său va avea loc în curând (Ioan 21,18-19; 2 Petru 1,13-15) și în afară de aceasta inima lui era plină de venirea lui Hristos (2 Petru 1,16-19). Și Pavel a știut puțin înainte de moartea lui că se apropiase timpul »plecării« lui (2 Timotei 4,6-8; compară cu Filipeni 1,23). În alte locuri el lasă să se recunoască clar, că el „preferă“ să ia parte la venirea Domnului, în loc ca mai înainte să treacă prin moartea trupului. El spune în 2 Corinteni 5,1: »Știm, în adevăr, că dacă se va desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică«, aceasta este deci un trup glificat, ceresc (compară cu 1 Corinteni 15,42-50). Și după aceea continuă (așa cum tocmai am citat): »și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc« și scurt după aceea: »... nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață.« Din aceasta se vede că există două posibilități să primești un trup glificat: prima, prin aceea că mai întâi ești *dezbrăcat*, deci depunem trupul material, și abia mai târziu ești îmbrăcat cu trupul de slavă; a doua posibilitate, să fi direct *îmbrăcat peste trupul acesta*, prin aceea că ce este muritor este înghițit de viață, aceasta înseamnă, că cei vii vor fi transformați la venirea lui Hristos și »ceea ce este muritor este îmbrăcat în nemurire« (1 Corinteni 15,51-54; Filipeni 3,21). Dacă este vorba deci să mori sau să fi îmbrăcat peste, această alegere nu este grea. Pe de altă parte, dacă este vorba să fim »acasă în

trup« (deci să nu locuim încă la Domnul și să purtăm încă greutatea trupului) sau »să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul« (2 Corinteni 5,6-8), atunci această alegere este la fel de puțin grea. A fi la Hristos este mult mai bine (Filipeni 1,23).“

„Deci ultimul domiciliu al credinciosului este pentru totdeauna în cer. Știți dumneavoastră, că eu m-am mirat cândva de aceasta? Inițial copiii oamenilor le-a fost dat pământul (Psalmul 115,16), și chiar și atunci când va fi pământul cel nou, oamenii vor locui pe pământ (Apocalipsa 21,3). Cum este atunci posibil, ca Adunarea să locuiască în veșnicie în Casa Tatălui?“

„Această întrebare este îndreptățită. Nu este de la sine înțeles că locuința finală a Adunării este în cer; căci nu este nicidecum locuința propriu-zisă a omului, și nici după căderea în păcat și înfăptuirea mântuirii. Locuința omului este pământul. Aceasta este nu numai acum așa, ci până în veșnicie credincioșii tuturor timpurilor vor locui pe pământ cu trupuri de înviere. Citim despre acest pământ nou în Apocalipsa 21,3, că cortul lui Dumnezeu va fi la oameni și că El va locui la ei. Este adevărat însă, că sfinții adormiți din timpul Vechiului Testament sunt fără îndoială în Paradis; dar locuința lor definitivă va fi pământul cel nou, când pământul va avea parte de aceeași înnoire de care au avut ei parte la înviere. Dar cu totul alta este partea Adunării! Domnul Isus S-a dus să ne pregătească un loc în Casa Tatălui, și El a făgăduit: »... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, *ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi*« (Ioan 14,3). Cu aproximativ o oră mai târziu a spus: »Tată, vreau *ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine* și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii« (Ioan 17,24). Și Pavel a scris: »... vom fi răpiți ... în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul« (1 Tesaloniceni 4,17). Speranța lui Israel era legată de învierea morților și de pământul cel nou (vezi printre altele Ieremia 29,11; 31,17; Ezechiel 37,11; Osea 2,15; Faptele Apostolilor 23,6; 24,15; 26,6-7; Romani 2,7), speranța creștină este o speranță păstrată în ceruri (Coloseni 1,5; 1 Petru 1,3-4), este speranța chemării lui Dumnezeu, care este sintetizată în faptul, că El ne-a ales pentru toate binecuvântările spirituale din locurile cerești (Efeseni 1,3-6,18) și că El în curând ne va introduce în slavă (Romani 5,2; 1 Ioan 3,2-3; Coloseni 1,27; Tit 1,2; 2,13; 3,7). Aceasta este partea numai a credincioșilor care acum sunt legați cu Omul înviat și glorificat din cer (Efeseni 2,4-6) și ca arvună au primit Duhul Sfânt (Efeseni 1,13). Dar despre aceasta am vorbit deja.

„Ați vorbit și despre faptul că după răpirea Adunării și înainte de arătarea lui Hristos, atât în cer cât și pe pământ vor avea loc evenimente importante. La ce evenimente *din cer* v-ați gândit?“

„M-am gândit înainte de toate la nunta Mielului, care este descrisă în Apocalipsa 19,6-10. Nu este lipsit de importanță faptul că acest eveniment important îl găsim descris așa de târziu după capitoul 4 (unde noi vedem pentru prima dată Adunarea în cer) și așa scurt înaintea revenirii Sale (Apocalipsa 19,11-21). Trebuie să fi avut loc cel puțin două evenimente. Primul este numit, printre altele, în Romani 14,10: »Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos« și în 2 Corinteni 5,10: »Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.«“

„Odinioară m-am gândit totdeauna că aceasta se referă la judecata asupra ‚oilor‘ și ‚caprelor‘ (Matei 25,31-46) și la judecata dinaintea marelui Tron alb (Apocalipsa 20,11-15), dar acum mă îndoiesc că este așa.“

Scaunul de judecată al lui Hristos

„Aceasta nu este chiar așa de eronat. În toate cele trei cazuri este vorba de același scaun de judecată al lui Dumnezeu, pe care stă Hristos ca Judecător – însă este vorba de trei ședințe de judecată diferite: diferite în ceea ce privește pe cei acuzați, în ce privește timpul, locul și sentința. Prima ședință de judecată are loc fără îndoială în cer, după răpirea Adunării, și se referă la aprecierea credincioșilor. Cea de-a doua ședință (Matei 25) are loc pe pământ, imediat după revenirea lui Hristos. La această ședință popoarele în viață vor fi apreciate după comportarea lor

față de frații Împăratului (deci credincioșii iudei în timpul necazului cel mare; vezi și capitolul 24). ‚Oile’ vor intra în împărăția păcii, ‚caprele’ sau ‚țapii’ vor merge în chinul veșnic. Cea de-a treia ședință nu se referă la popoarele în viață, ci la necredincioșii înviați, și are loc abia după Împărăția de o mie de ani. Ei vor fi judecați după faptele lor.“

„Că necredincioșii apar înaintea scaunului de judecată, aceasta o înțeleg, dar de ce trebuie să apară și credincioșii (chiar dacă este într-un alt moment)?“

„Pentru ca acolo întreaga lor viață să fie descoperită. Credincioșii vor domni în curând împreună cu Hristos peste întreg pământul. Ei vor trebui mai întâi să învețe cum gândește Hristos, și să simtă și să recunoască ca El, și aceasta începe cu recunoașterea lor de sine. »Atunci voi cunoaște pe deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin« (1 Corinteni 13,12). »Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față; căci ziua o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia« (1 Corinteni 3,13). »Cel ce mă judecă este Domnul« (1 Corinteni 4,3-5).“

„Dar păcatele noastre au fost deja iertate și îndepărtate?“

„Nicidecum nu este vorba despre aceasta. Nu este vorba dacă există iertare pentru păcatele mele, ci despre care sunt păcatele mele. Tot ce eu am făcut în viața mea și despre care am gândit că ar fi admisibil sau chiar că a fost bun, va fi atunci pus în lumina lui Dumnezeu. Abia atunci voi vedea pe deplin, câte păcate am făcut și în mod corespunzător câte păcate mi-au fost iertate, deci cât de mare a fost suferința Domnului Isus din cauza păcatelor mele și totodată cât de mare a fost dragostea lui Dumnezeu și dragostea Domnului pentru mine, nu numai că El m-a salvat, ci și că El m-a purtat și m-a condus cu răbdare și dragoste; eu voi putea abia atunci să preamăresc desăvârșit, să ador și să iubesc pe Tatăl și pe Fiul, mai mult decât am făcut-o vreodată aici pe pământ. Cu referire la Luca 7,47: ‚Cui i s-a iertat mult, iubește mult’.“

„Deci niciun credincios, care va fi descoperit înaintea scaunului de judecată, nu se va mai putea pierde?“

„Cum ar putea să aibă vreodată așa ceva loc! Cine a crezut, acela nu va mai putea niciodată să vină la judecată (Ioan 5,24). Noi vom sta acolo înaintea scaunului de judecată în trupuri înnoite, asemenea trupului slavei lui Hristos (Filipeni 3,21) și Judecătorul, care va sta acolo pe scaunul de judecată, este Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine (Galateni 2,20). Cum voi mai putea eu vreodată să merg la pierzare! Și cât de îngrozitor ar fi să vedem acolo că toate lucrările noastre ard, dar credinciosul însuși va fi mântuit, însă ca prin foc (1 Corinteni 3,15).“

„Și versetul mai dinainte spune, că el va primi răsplătă, dacă lucrarea lui rămâne; înseamnă aceasta că un credincios primește mai multe binecuvântări cerești decât altul?“

„Nu, desigur nu înseamnă așa. Toți credincioșii sunt binecuvântați cu toate binecuvântările în locurile cerești (Efeseni 1,3). Cum ar putea binecuvântările cerești, la care Dumnezeu ne-a rânduit din veșnicie, să fie dependente de vreuna din lucrările noastre? Nu, răsplata noastră stă în Biblie totdeauna în legătură cu guvernarea noastră asupra pământului în timpul împărăției păcii. Gândiți-vă de exemplu la pilda polilor din Luca 19: robul care la polul lui a mai câștigat încă zece poli, a primit conducerea a zece cetăți, și cel care a câștigat cinci poli, a devenit domn peste cinci cetăți.“

Nunta Mielului

„Această descoperire înaintea scaunului de judecată a lui Hristos are loc înainte de nunta Mielului?“

„Da, nu poate fi altfel; acesta trebuie să fie înțelesul cuvântului în Apocalipsa 19,7-8: »Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor, și curat – inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.« Prin arătarea înaintea scaunului de judecată a fost pregătită pentru aceasta; acolo s-a văzut care sunt faptele neprihănite ale sfinților.“

„Și care care este a doua premisă pentru nunta Mielului?”

Când Adunarea va fi în cer, pe pământ va mai fi o biserică aparentă cu nume creștin, care afirmă, că ea va fi adevărata mireasă a lui Hristos. Această biserică falsă, care este descrisă în Apocalipsa 17 și 18, are înainte de toate semnele caracteristice ale bisericii romano-catolice (compară cu Apocalipsa 17,4-6,9; 18,3,9-16). Ea afirmă, că ea este adevărata biserică mamă, mireasa Mielului, dar în realitate ea este numită curvă, din cauza legăturilor ei adultere cu lumea și din cauza slujbelor ei idolatre (vezi Apocalipsa 17,1-3,5). Imediat după ce Dumnezeu a făcut de rușine aroganța ei și a judecat-o (Apocalipsa 17,15-19,5), are loc nunta Mielului, și adevărata mireasă devine soția Mielului.”

„Nu se va mai găsi nici un credincios adevărat în această biserică cu numele?”

„Nu, deoarece *întreaga* Adunare a fost mai înainte răpită. Unii cred într-adevăr, că numai o parte a Adunării va fi răpită (de exemplu, partea care a așteptat cu credincioșie pe Domnul), dar Scriptura nu face această diferențiere și arată clar, că la răpire *toți* credincioșii adormiți vor fi înviați și *toți* cei care vor fi rămași în viață vor fi transformați (1 Corinteni 15,23,51-52; 1 Tesaloniceni 4,16-17). Cine din creștinătate rămâne, acela este numai un creștin cu numele.”

„Nu, nu la aceasta mă refer; întrebarea mea a fost: nu pot exista între creștinii cu numele și oameni din aceia care se întorc la Dumnezeu? Dumneavoastră ați spus că în timpul Necazului cel mare vor fi mulți oameni care se vor întoarce la Dumnezeu.”

„Da, dar nu dintre creștinii cu numele. Noi citim foarte clar despre aceia care »nu au primit dragostea pentru adevăr, ca să fie mântuiți« sau care »nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire«, că inimile lor vor fi împietrite, prin aceea că satan îi va lua forțat cu sine prin tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, iar pe de altă parte Dumnezeu Însuși le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca să fie judecați (2 Tesaloniceni 2,9-12). Probabil că »lucrarea de rătăcire« va consta în aceea, că ei își imaginează o explicație convingătoare pentru dispariția deodată a Adunării. Probabil își vor face reciproc cadouri de bucurie că ‚evlavioșii‘ au dispărut de pe pământ, așa cum citim despre cei »doi martori« din Apocalipsa 11,8-12.”

„Cu atât mai mare va fi surpriza și spaima lor, când vor vedea Adunarea coborând din cer împreună cu Domnul Isus – cel puțin presupun, că ei vor vedea nu numai pe Domnul, ci și Adunarea venind în glorie.”

„Cu siguranță este așa, Adunarea va fi arătată împreună cu Hristos în glorie (Coloseni 3,5). Acum încă nu s-a descoperit lumii ce vom fi noi; dar atunci ea va vedea că noi suntem ca El (1 Ioan 3,2). Atunci lumea va recunoaște că Tatăl ne-a iubit așa cum a iubit pe Fiul (Ioan 17,23). Da, atunci Hristos va aduce pe creștinii cu numele, care afirmă că ei sunt poporul legământului lui Dumnezeu, și nu sunt, ci mint, la credincioșii adevărați, și ei se vor pleca înaintea credincioșilor adevărați și vor recunoaște că Domnul Isus i-a iubit (Apocalipsa 3,9). Atunci Domnul, în ziua în care El va reveni, va fi glorificat în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut (2 Tesaloniceni 1,10).”

„Cu această revenire a lui Hristos începe Împărăția de o mie de ani? Eu am auzit totdeauna, că noi trăim deja în Împărăția de o mie de ani.”

„Înțeleg. Să studiem pe scurt Apocalipsa 20, căci aceasta este singura secțiune din Biblie, care vorbește despre guvernarea de o mie de ani. Nu vreau să intru în toate detaliile, dar în acest capitol găsim trei puncte, din care se recunoaște incontestabil, că noi nu trăim în Împărăția de o mie de ani. În primul rând capitolul 20 urmează incontestabil cronologic după capitolul 19; aceasta rezultă din repetatul »și apoi am văzut« (Apocalipsa 20,1,4,11), prin »am văzut« și »am auzit« din capitolele 18,1,4; 19,1,6,11,17,19 și 21,1,2 se arată o serie de evenimente succesive. În Apocalipsa încep uneori secțiuni cu totul noi care se bazează pe evenimente anterioare (așa este în capitolul 11,19 – 12,1 și 17,1 și 21,9), însă acolo este de fiecare dată clar din context. În contextul din Apocalipsa 19 și 20 nu se poate pune la îndoială, că cei o mie de ani urmează după revenirea Domnului. În al doilea rând, în timpul Împărăției de o mie de ani, satan va fi legat cu lanțuri în adânc (versetele 1-3,7), și aceasta nu se poate pune în legătură cu timpul actual, când

satan umblă încoace și încolo ca un leu care răcnește (1 Petru 5,8). În al treilea rând, în timpul celor o mie de ani toți credincioșii vor fi înviați și glorificați și vor domni împreună cu Hristos (versetele 4-6). Și sufletele aceloră, care din cauza credinței lor au fost omorâți în timpul ceasului încercării, vor fi înviate (versetul 4) și prin aceasta vor avea parte de întâia înviere (versetul 5). Deci în timpul celor o mie de ani niciun credincios nu va mai fi în mormânt, căci toți vor fi înviați și vor domni împreună cu Hristos o mie de ani.”

Domnie împreună cu Hristos

„Nu domnește Hristos deja acum împreună cu credincioșii adormiți asupra lumii?”

„Desigur, nu. Niciodată Scriptura nu spune, că credincioșii adormiți, dar care nu au înviat, domnesc deja acum. Ei vor domni peste pământ (Apocalipsa 5,10), dar abia după întâia înviere. Ceea ce este mult mai important: nici Hristos Însuși (ca Fiul Omului) nu domnește încă. Nu pământul actual, ci cel viitor este supus lui Hristos, acum vedem că nu toate lucrurile Îi sunt supuse (Evrei 2,5,8). Dumnezeu a spus Domnului Isus: »Sezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale« (Faptele Apostolilor 2,34-35). S-a împlinit deja aceasta? Nu, Hristos Însuși așteaptă împlinirea acestor cuvinte (Evrei 10,12-13). Cu siguranță Dumnezeu Îi va da în curând scaunul de domnie al tatălui Său David (Luca 1,32), dar acum Domnul Isus nu stă încă pe scaunul Său de domnie, ci El stă la dreapta lui Dumnezeu pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Domnul Însuși spune: »Celui ce va birui, îi VOI DA să șadă cu Mine pe scaunul *Meu* de domnie, după cum și Eu am biruit și AM ȘEZUT cu Tatăl Meu pe scaunul *Lui* de domnie« (Apocalipsa 3,21). Din aceasta se vede deci foarte clar, așa cum citim și în Apocalipsa 19,15 și 20,4-6, că domnia lui Hristos va avea loc după revenirea Sa.”

„Da, acestea sunt dovezi adevărate din Scriptură. În curând toate vor fi supuse la picioarele lui Hristos, și atunci noi vom domni împreună cu El. Nu este aceasta deja acum o mângâiere: »Dacă răbdăm vom și împărăți împreună cu El« (2 Timotei 2,12)?”

„O, da, și este folosit și ca atenționare: Pavel explică, că credincioșii ar trebui să fie în stare să rezolve singuri problemele care apar între ei; nu »vor judeca« ei pe îngeri și lumea, aceasta înseamnă »vor governa, vor domni« (1 Corinteni 6,2-3)? Însă ce este mai minunat decât toate acestea este că domnia noastră împreună cu Hristos este tema unei hotărâri veșnice a lui Dumnezeu. O hotărâre, care a fost o taină în Vechiul Testament, căci în Vechiul Testament nu a fost cunoscut, că atunci când Hristos va domni peste Israel și peste popoare, sfinții glorificați vor avea parte împreună cu El de această poziție a slavei și puterii. Cel mai aproape de aceasta este Daniel 7, unde vedem, că »sfinții locurilor preaînalte« (aceștia sunt sfinții cerești) primesc împărăția împreună cu Fiul Omului (Daniel 7, 18,22,27). Acolo însă nu se vorbește de guvernare, ca să nu mai vorbim de faptul minunat, că acești sfinți vor poseda aceeași putere și glorie ca și Fiul Omului. Aceasta a fost descoperit abia acum: noi știm acum, că Dumnezeu nu numai a încununat pe Fiul Omului cu glorie și onoare și va supune toate sub picioarele Lui, ci și că în inima Lui era să ducă pe astfel de »fii« în slavă (Evrei 2,5-10; compară cu Psalmul 8,4-6). Acum ni s-a descoperit taina voii lui Dumnezeu, că după planul Lui, nu va începe numai o perioadă în care toate vor fi unite sub Hristos, ci și în care sfinții vor fi moștenitori împreună cu Hristos (Efeseni 1,9-11; compară cu Romani 8,17). Da, când se va împlini Psalmul 8 și când *toate* vor fi supuse la picioarele lui Hristos, atunci nu numai Tatăl va constitui o excepție în aceasta (1 Corinteni 15,27). Și Adunarea nu va face parte din lucrurile care Îi vor fi supuse; dimpotrivă, Dumnezeu a dat pe Hristos să fie Cap *peste toate* cele ale Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Aceluia care umple totul în toți (Efeseni 1,20-23).”

„Cum se face atunci, că această parte minunată a Adunării nu este amintită în profeții?”

„Deoarece Adunarea Însăși, așa cum am văzut, a fost o taină absolut necunoscută în Vechiul Testament (Efeseni 3,2-6; Coloseni 1,26-27). Profețiile se referă la căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu pământul acesta, deci și la guvernarea lui Hristos asupra aceloră care vor fi pe pământ: ‚oile’, care vor intra în Împărăția păcii (Matei 25,34) și poporul Israel mântuit. Și totuși

noi putem găsi partea Adunării în profeții, și anume ... prin aceea că privim partea lui Hristos Însuși. Este foarte remarcabil, că ceea ce profeții ne prorocesc despre El, de mai multe ori în Noul Testament se aplică cu privire la Adunare. Acesta nu este nicidecum un gând deosebit, dacă ne imaginăm, cât de strâns unită este Adunarea cu Hristos: ca o soție cu soțul ei, așa cum este unit trupul cu capul. Așa cum am spus tocmai: Psalmul 8 vorbește despre guvernarea minunată a Fiului Omului peste toate lucrurile; însă în Efeseni 1 și Evrei 2 am văzut, că sfinții nu aparțin acestor toate „lucruri”, ci ei au parte de poziția Fiului. Așa spune Psalmul 2, că Fiul Omului va nimici națiunile cu un toiag de fier – însă în Apocalipsa 2,26-27 este folosită această prorocie cu privire la credincioși. Așa spune Isaia 9,7, că Hristos va domni pe tronul lui David – însă Domnul Isus spune în Apocalipsa 3,21, că credincioșii vor șede împreună cu El pe tronul Lui. Așa de minunată va fi poziția viitoare a Adunării, că despre ea, soția Mielului, noul Ierusalim, se spune, că ea are gloria lui Dumnezeu (Apocalipsa 21,11). Strălucirea ei va fi ca o piatră de iaspis străvezie ca cristalul (versetul 11) – aceasta este splendoarea strălucitoare a lui Dumnezeu Însuși (Apocalipsa 4,3). Gloria lui Dumnezeu o luminează, și Mielul este lumina ei; și popoarele vor umbla în lumina ei, și împărații pământului îi vor aduce gloria lor (Apocalipsa 21,23-24).”

„De ce după o mie de ani încetează guvernarea minunată a lui Hristos împreună cu Adunarea?”

Starea veșnică

„Într-un anumit sens nu există nici un sfârșit. Domnia lui Hristos este o domnie veșnică (Daniel 2,44; 7,14,27), și despre sfinți citim că ei vor domni din veșnicie în veșnicie (Apocalipsa 22,5). Însă după o mie de ani se va schimba caracterul acestei domnii. Gândiți-vă că în timpul Împărăției de o mie de ani pe pământ nu va fi o stare desăvârșită. a) pacea și dreptatea vor ‚domni’ acolo (Isaia 32,1), dar încă nu va ‚locui’, așa cum va fi pe pământul cel nou (2 Petru 3,13); b) în timpul celor o mie de ani va mai fi încă păcat pe pământ, chiar dacă nu va fi așa de public, deoarece satan este legat și se va simți autoritatea și maiestatea lui Hristos; dar cei care se vor descoperi ca păcătoși vor fi imediat blestemați (Isaia 65,20; compară cu Psalmul 101,8); la sfârșitul Împărăției păcii se va vedea că cea mai mare parte a popoarelor, cu toate binecuvântările, nu se va fi întors la Dumnezeu, ci cu prefăcătorie s-au supus Domnului (Psalmul 66,3; Apocalipsa 20,7-10); c) chiar și sfinții, care vor locui pe pământ în timpul Împărăției păcii, vor avea trupuri muritoare; chiar dacă ei nu vor muri, ei sunt totuși supuși legii morții; așa cum s-a spus, dușmanii vor fi nimiciți, în timp ce moartea încă nu a dat înapoi pe necredincioșii care au murit. Așa cum se vede din Apocalipsa 20,5-15, acești morți vor învia abia la sfârșitul Împărăției de o mie de ani și apoi vor fi judecați înaintea marelui tron alb. De aceea spune 1 Corinteni 15,25-28: »Căci trebuie ca El (Hristos) să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea (compară Apocalipsa 20,14). Dumnezeu, în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui.« Citiți acum versetul 24: »În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere.« Și apoi în încheiere versetului 28: »Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.« Prin aceasta a început starea veșnică, prin care se încheie domnia Fiului Omului ca atare, în care însă Dumnezeu (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) va fi totul în toți.”

„Și care va fi poziția Adunării în starea veșnică?”

„Am văzut deja, că locuința ei va fi toată veșnicia în Casa Tatălui. Dar dacă ea va și domni (Apocalipsa 22,5), atunci ea trebuie să fie și într-o anumită relație cu pământul cel nou, care va fi creat (Apocalipsa 20,11; 21,1; Evrei 12,27; 2 Petru 3,12-13). În Apocalipsa 21,1-8 citim despre în ce va consta această relație. Vedem acolo, după crearea din nou a cerului și pământului, cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, împodobită ca o mireasă pentru bărbatul ei (versetul 2; compară versetele 9 și 10). După o mie de ani Adunarea va avea încă aceeași slavă neschimbată, cum a avut la nuntă! Ea vine din cer jos, dar nu citim că ea vine pe pământ. Locuința ei propriu-zisă este în cer. Între acestea este o legătură. Dumnezeu locuiește în

cer, dar El va locui și la oameni pe pământul cel nou (versetul 3). Și cum? Dumnezeu locuiește în veșnicie în Adunare, Templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3,16; 2 Corinteni 6,16), și atunci este și în acest Templu, că Dumnezeu va locui în mijlocul oamenilor. »Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii«. Observă: aici se spune cort și nu templu; eu cred că aceasta exclude gândul, că Adunarea va avea un loc stabil, permanent pe pământul cel nou. Nu, ,oamenii' vor locui pe pământul cel nou, aceștia sunt credincioșii din toate timpurile, începând cu Adam, cu excepția Adunării – locuința ei este în cer; pe pământ ea este numai un ,cort', ceva nepermanent, locuința mobilă a lui Dumnezeu. Este greu să ne imaginăm această stare desăvârșită, dar probabil vedem o asemănare cu scara din visul lui Iacov: o legătură directă între cer și pământ.»

„Cu siguranță, aceasta este greu. Dar nu o consider așa de grav. Orice s-ar întâmpla, și oricum se va desfășura exact totul, nu se poate însă compara cu faptul minunat, că noi vom fi pentru totdeauna la Domnul!”

* * *

»Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață. Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude să zică „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată.« »Cel ce adevărește aceste lucruri zice: „Da, Eu vin curând!” Amin! Vino, Doamne Isuse!«